

lænderne skulle have, ere langt dyrere for dem end for de danske Embedsmænd i Grønland. Og hvis den grønlandske Handel ikke leverer de danske Embedsmænd i Grønland Varer saa billigt, at den grønlandske Monopolhandel sætter Penge til derved og altsaa derigennem giver de danske Embedsmænd i Grønland en Foræring, som er et Tillæg til deres Gage — hvis dette ikke er Tilfældet, vil det sige, at de tage en meget for stor Fortjeneste paa Varer, naar de tage en højere Pris for dem af Grønlænderne. For Eks. kunne, saavidt jeg ved, danske Embedsmænd i Grønland købe Kaffe for 30—50 Øre pr. Pd., men Grønlænderne maa give 1 Kr. pr. Pd., og det er endda ikke den fine Kaffe, de saa faa. Hvis man nu havde en Administration af Grønland herhjemme og oppe paa Grønland selv, som sørgede for at varetage Grønlændernes Interesse, saaledes at den grønlandske Handel ikke kunde skrue Fragtpriserne altfor højt op, og man efterhaanden lempede Monopolet noget, saaledes at Grønlænderne kunde købe deres Varer herhjemme selv, hvis de havde Midler til at købe i saa store Partier, at det kunde lade sig gøre, og hvis Forholdet var saaledes at den grønlandske Handel tog saa høje Priser, at de kunde købe Varerne billigere andet Sted, saa kunde man efterhaanden ogsaa ad denne Vej lære Grønlænderne at handle selv, og derfor ogsaa paa den Maade skridtvis nærme sig til den Tilstand, da Monopolet helt kunde ophæves. For det er jo klart, at hvis vi fremdeles ville rose os deraf, at vi administrere Grønland paa en særdeles heldig og for Grønlænderne god Maade, saa maa vi gøre andet og mere, end vi hidtil have gjort, for at fremhjelpe Grønlændernes Forhold. Det eneste, vi have at rose os af i vort Forhold til Grønlænderne, er egentlig det, at vi have bevaret Eskimoerne, at de ikke ere gaaede helt til Grunde, at de ikke have faaet saa meget Brændevin, at de derved ere blevue ødelagte, eller at der ikke er overgaaet dem de Ulykker, som ellers overgaa lignende Nationer, naar de hvide Folkeslag komme i Forbindelse med dem. Men vi have dog en Forpligtelse ud over det blot at bevare disse 10,000 eller 11,000 Eskimoer deroppe. Vi have en Forpligtelse til at bringe dette lille Samfund fremad i Kultur, bringe det frem til en Kulturtilstand, saaledes at det i hvert Fald til en vis Grad kan varetage sine egne Interesser, derfor bringe det saa vidt frem, at det ikke alene selv kan styre sine lokale Forhold i Grønland gen-

nem Forstanderskaberne, men tillige — hvis det er muligt — komme i Besiddelse af en saadan Karakterstyrke, at man kan tillade dem frit at omgaas andre Folkeslag. Det er derfor efter min Mening vor Forpligtelse at søge efterhaanden at lempe Monopolet bort. Det er det, som jeg her har paavist en Vej til. Og hvis man saa vil slaa ind paa den Vej, jeg her i store Træk har antydnet: at adskille Handel og Administration, derefter fremme det lokale Selvstyre paa Grønland, derefter efterhaanden lempe Monopolet bort og saa tillige gennem den grønlandske Mission sørge for at give Grønlænderne saa høj en Oplysning, en saa god Skolegang som muligt, vil det sikkert nok lykkes os at naa vort Maal.

Vi have nu oppe i Grønland adskillige Embedsmænd, som ere meget ivrige for at fremhjelpe Grønlænderne, som med stor Kærlighed tage sig af deres Interesser og med stor Iver tale deres Sag. Nu er det, saa vidt jeg ved, bestemt, at forhenværende eller maaske endnuværende Seminariefors-stander Schultz Lorentzen skal være Provst i Grønland. Han kommer altsaa til at staa i Spidsen for hele Missionen, det vil sige for hele Kirke- og Skolevæsenet der oppe. Jeg tillader mig at nævne hans Navn her som en af de ikke faa danske Embedsmænd i Grønland, som med stor Iver og Interesse arbejde for Grønlændernes Sag. Naar vi her nede, støttede til disse Embedsmænd, som nu ere oppe i Grønland, og til dem, der fremdeles maatte komme der op, ville arbejde for at reformere Grønlændernes Forhold og gøre Ret og Retfærdighed over for dem, tvivler jeg ikke om, at vi ville kunne tilvejebringe Grundlaget for en Tilstand, som efterhaanden kan udvikle sig saaledes, at den danske Nation virkelig og med Rette kan pege hen paa, hvad den har udført i Grønland, og sige, at dér har den udført et Kulturarbejde, som ikke nogen anden europæisk Stat kan opvise Magen til. Jeg tror derfor, at den Opgave, der foreligger for Danmark i Grønland, er saa ærefuld, at jeg opfordrer alle Kræfter til i Administration og Lovgivning, for vort Fædrelands Skyld og for det grønlandske Samfunds Skyld, af al Iver og med al Interesse at arbejde paa at fremme disse Forhold.

Der er et Forslag, som jeg er Medforslagsstiller til, og som findes i Ændringsforslagslisten under Nr. 176, nemlig et Forslag om at yde 2000 Kr. til Dansk Fredsforening til Fremme af dens Formaal.